

най-послѣ отговора ми го замѣстиха прѣсичани глухи хълцания съ ивици сълзи по бузитѣ ми, а благодарността ми се изказа просто съ едно живо, но мълчеливо ржукване както съ госпожата, така и съ нѣкои отъ окръжаещитѣ я лица; сжщо тѣй постжпи и другарѣтъ ми. Да забѣлѣжа ли тука, че съ мене заедно се разплака въ тоя случай като дѣте и добриятъ ни приятель г. Janson? Както и да е, тази е отъ ония сцени по нашето пжтуване за разказване болкитѣ и желаніята на народа си по Европа, които оставатъ особено неизгладими въ паметѣта.

Отъ станцията насъ ни заведоха на градски кола въ единъ отъ първитѣ хотели Queens (Hotel), дѣто ни казаха, че ние ще бждемъ госте на града прѣзъ колкото врѣме прѣдстоимъ тука. Обадиha ни сжщеврѣменно, че подиръ малко, часа на 3^{1/2}, ще има въ тоя хотелъ банкетъ въ наша честъ. Тѣй и стана. Не е нужно да изброявамъ тука всички лица, които присжтствуваха на тоя банкетъ. Ще спомена само, че между тѣхъ или, по-скоро, първиятъ по своето политическо значение, между тѣхъ бѣше *Чемберленъ* (у. Chamberlain), членъ отъ парламента, краенъ по онова врѣме либералъ въ редовѣтъ на гладстовата парламентарна армия, прочутъ отпослѣ министръ на колонииѣтъ, при когото се обяви и води извѣстната прѣди 2 години южно-африканска война противъ двѣтъ злощастни републики Трансваалска и Оранжска, война на която той се считаще като главния виновникъ. Прѣдседателѣтъ на събранието г. J. S. Wright изказа своята благодарностъ, че това събрание става, за да се докаже и на дѣло, колко много съчувствува г. Бирмингамъ къмъ теглилата на България и колко много желае той политическото подобрене на нейната участь, да се докаже това и прѣдъ прѣдставителитѣ на тая България,